

Sygn. akt IV KK 263/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk, bez udziału stron,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 września 2017 r.,
sprawy **M.O.**

skazanego z art. 286 § 1 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 10 stycznia 2017 r., sygn. akt IV Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 31 marca 2016 r.,
sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu
adw. **M.B.** kwotę **442,80** (czterysta czterdzieści dwa złote
osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT tytułem wynagrodzenia za
sporządzenie kasacji;
3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych
postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

M.O. wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 31 marca 2016 r., sygn. akt II K (...) został skazany za to, że w dniu 3 marca 2014 r. w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził W.K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 358,99 zł w ten sposób, że prowadząc sklep

internetowy supersale.pl wprowadził w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy sprzedaży drukarki R., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody, poprzez zapłatę na rzecz W.K. kwoty 358,99 zł. Rozstrzygnięto także w przedmiocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu oraz kosztów sądowych.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę, Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 10 stycznia 2017 r., sygn. akt IV Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji. Zwolnił oskarżonego od zwrotu kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i rozstrzygnął w przedmiocie kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca skazanego M.O.. Podniósł w niej zarzuty:

I. rażącej obrazę przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 170 § 3 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez brak ustosunkowania się przez Sąd odwoławczy do złożonego w apelacji i jej uzupełnieniu wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka P.S., a w konsekwencji poprzez milczące oddalenie wniosku dowodowego obrońcy, podczas gdy oddalenie wniosku dowodowego strony wymaga wydania przez Sąd stosownego postanowienia;

II. rażącej obrazę przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez czynienie przez Sąd odwoławczy ustaleń faktycznych, bez zgromadzenia w materiale dowodowym sprawy, dowodów, na okoliczność ustalonych przez Sąd faktów, poprzez całkowicie nieuprawnione przesunięcie ciężaru dowodów poprzez wyciągnięcie negatywnych konsekwencji w stosunku do oskarżonego tylko dlatego, że nie zaprzeczył określonym okolicznościom, które nie zostały należycie udowodnione w toku postępowania oraz poprzez całkowite pominięcie okoliczności stanowiących przedmiot depozycji świadka P.S. w sprawie przed Sądem jak również w konsekwencji obrazę przepisu art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1

i § 2 k.p.k., poprzez brak uchylenia orzeczenia Sądu I instancji pomimo, że Sąd I instancji również dokonał ustalenia faktów, pomimo że nie zostały w sprawie zgromadzone dowody, które pozwalałyby na ustalenie określonych okoliczności;

III. rażącej obrazy prawa materialnego, tj. art. 9 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, poprzez przyjęcie, że wystarczającymi okolicznościami pozwalającymi na przyjęcie zamiaru kierunkowego popełnienia przestępstwa oszustwa, jak również wprowadzenia w błąd zmierzającego do doprowadzenia go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem jest wystawienie produktu do sprzedaży i brak wywiązania się z umowy o charakterze cywilnoprawnym.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji, także o zwolnienie skazanego od kosztów sądowych oraz zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej M.O. z urzędu.

Prokurator w złożonej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego M.O. okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym i jako taka została oddalona w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Pierwszy zarzut kasacji, sprowadzający się do tego, że Sąd odwoławczy nie rozpoznał wniosku dowodowego zgłoszonego w apelacji o przesłuchanie świadka P.S., jest nieprawdziwy. Z protokołu rozprawy apelacyjnej z dnia 10 stycznia 2017 r. wynika, że wniosek ten i pozostałe zgłoszone w postępowaniu odwoławczym, zostały rozpoznane, a decyzją procesową było ich oddalenie (k. 524, t. III). W uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego poświęcono wystarczająco dużo uwagi kwestii przyczyn, dla których przeprowadzenie przesłuchania P.S. na rozprawie nie było możliwe, a zarazem wykazano, że dowód ten, w świetle jej zeznań z postępowania przygotowawczego, które ujawniono i rozważono, nie miałby istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Należy podkreślić, że wysuwanie w kasacji zarzutów, które zostały rozpoznane i omówione przez Sąd odwoławczy, nie mieści się w ustawowych podstawach postępowania kasacyjnego, gdyż zmierza do ponowienia kontroli

odwoławczej wyroku, czego przecież procedura karna nie przewiduje. W myśl art. 519 k.p.k. kasacja jest środkiem zaskarżenia od wyroku sądu odwoławczego, a nie wyroku sądu pierwszej instancji. Podniesione zarzuty muszą więc mieć charakter kasacyjny, co oznacza, że powinny wskazywać na uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k. lub na inne rażące naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeżeli mogły one mieć istotny wpływ na treść wyroku sądu odwoławczego (art. 523 § 1 k.p.k.).

Warunków tych nie spełnia drugi zarzut kasacji, wskazujący pozornie tylko na obrazę przepisów prawa procesowego, ale w istocie kwestionujący prawidłowość ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia o winie oskarżonego. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie stanowi podstawy zaskarżenia kasacyjnego.

Również złudnie kasacyjny charakter ma trzeci z zarzutów kasacji, dotyczący obrazy prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k. W gruncie rzeczy skarżący zmierzał nie do wykazania wadliwej subsumcji ustalonych faktów pod znamiona przestępstwa typizowanego w art. 286 § 1 k.k., ile raczej podważał trafność ustaleń faktycznych, w szczególności dotyczących zamiaru oszustwa po stronie oskarżonego. Sąd odwoławczy dokonał kontroli wyroku Sądu pierwszej instancji w tym zakresie i stwierdził, że sprawstwo M.O. zostało wykazane ponad wszelką wątpliwość w oparciu o całokształt materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podkreślił, że ustalone okoliczności wykluczały uznanie, że niewywiązanie się przez oskarżonego z umowy sprzedaży drukarki W.K., stanowiło tylko niewykonanie zobowiązania o charakterze cywilnoprawnym.

Skoro zatem żaden z zarzutów podniesionych przez obrońcę nie zasługiwał na uwzględnienie, przeto kasację należało oddalić z powodu oczywistej bezzasadności.

O zwolnieniu skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., a o przyznaniu obrońcy kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – na mocy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze, przy czym wysokość zasądzonej kwoty wynika z § 17 ust. 3 pkt 1 w zw. § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714 ze zm.).